

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Magnum Matrimonij Sacramentum Casibus Practicis Expositum

Reutlinger, Ignaz

Augustæ Vindelicorum, 1716

VD18 10508716

Præfatio Ad Lectorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40059

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Sacramentum Matrimonij propono tibi, benevole
 Lector, quod *Magnum* Doctor Gentium appellat ad
 ad Ephes. cap. 5. cum signum sit perfectissimum
 conjunctionis Christi cum sua sponsa Ecclesia.
 Magnum, si ita lubet, etiam ex eo dicere possu-
 mus, quod nullum omnino sit ex cæteris Sacra-
 mentis, in quo tot, tamque diversi casus, & maximæ difficul-
 tates quotidie occurrant, quæ forum utrumque fatigant, quàm
 experimur accidere in Matrimonio: quæ fuit potissima ratio, ut
 istud præ alijs explanandum susciperem, hac potius, quàm alia
 methodo, ut scilicet per casus practicos exponerem, quorum
 quàm plurimi ficti non sunt, sed qui re ipsa contigerunt; alij ita
 verosimiliter excogitati, ut contingere potuerint, vel in futurum
 possint, quod si eveniat, magnum hinc, uti spero, lumen ha-
 bere illi poterunt, ad quos ejusmodi casus deferentur, quorum-
 vè expetetur consilium, si viderint in simili, quid in præsentia de-
 cidere oporteat. Neque arbitror, inanem me fuisse operam,
 quod alij plures jam præcesserint, qui de hoc Sacramento fuisse,
 ac utilissimè scripserunt, quales sunt Thomas Sanchez, Mar-
 tinus Perez, Basilius Pontius, Ioannes de Dicastillo, Georgius
 Gobae

PRÆFATIO AD LECTOREM.

Gobat, & plures alij; qui tomos integros de Matrimonio in lucem ediderunt. Fateor, cum istis nolim ego de palma contendere, quos ut Magistros veneror, & è quorum doctissimis lucubrationibus, ea, quæ hîc conscripsi, doctus sum; putavi nihilominus, hoc mihi fore licitum, ut, si insistere omnino nequeam, saltem eorum sequar vestigia, & quæ dispersim ipsi dicunt in vastissimis suis voluminibus, ego collectim, ac velut in compendium contracta Lectoribus exhibeam, eosque à molesto investigandi labore, cui multum aliquando temporis, & fortè non sine illius jacturâ, impendere oportet, hac ratione sublevem. Docuerunt illi, quæ in diversis dubijs, quæ plurima occurrunt in hac materiâ, sententia tum teneatur ab alijs, tum suo judicio tenenda sit; ego usum doctrinæ illorum tibi ostendo, dum ad particulares casus eandem applico, ubique seligendo sententiam, quæ conscientias, quod principaliter præ oculis habui, nec nimium laxaret, nec ex adverso nimium adstringeret, sed puram, ac simplicem veritatem patefaceret. Accedit, quòd multi, quando iisdem indigerent, dictorum Authorem copiam non habeant, & ne de ijs sibi prospiciant, nimia voluminum vastitate absterreantur, quæ non nisi magnis expensis comparari possunt. Molis non nimium magnæ, sed mediocris magnitudinis est liber, quem Lectori offero, cui etiam in hoc consulitum esse volui, ut ejus pretium vires ipsius non excederet.

Ut verò cum ordine, & claritate procederem, in tres partes totum Opus distribui. Prima continet ea, quæ ad Sponsalia attinent. Altera Matrimonium tractat, & ejusdem impedimenta, tum impediencia duntaxat, tum etiam dirimentia. & quomodo conjugium invalidè contractum restaurari debeat. Tertia denique illa complectitur, quæ Matrimonio annexa sunt; officia nempe & obligationes conjugum, ejusdemque dissolubilitatem quoad torum, & quibusex causis institui possit divortium. Solco. autem in utramque partem examinare sententias, ut Le-

PRÆFATIO AD LECTOREM.

tori constet, quid de ijs alij quoque Authores senserint; eam verò, quam, ponderatis utrinque rationibus, præ altera tenendam esse duxi, non solum argumentis Theologicis, sed etiam auctoritate Iuris plerumque stabiliò, præsertim Pontificij, ad quod vel maximè spectat Matrimonium, cui in Decretalibus Gregorij X. integer Liber IV. assignatur. Ad hoc agendum me etiam movere debuit maxima illa affinitas, quæ inter Moralem Theologiam, & Jus Canonicum intercedit, quibus quàmplurimæ materiæ communes sunt, quæ tunc demum securè, ac solidè pertractantur, quando ad utriusque hujus scientiæ principia attenditur, quarum una alteri summè est necessaria, neutra alterius operâ carere valet, ut meritò negare possis, bonum esse Canonistam, cui Theologia deficit, & ex adverso bonum Theologum, præcipuè Moralem, qui Canonista non est, juxta id, quod ait Iacobus Pignatellus Tom. I. Consultat. Canon. Conf. 147. n. 11. *Non dubito pronunciare, indignum Theologi nomine, qui Jus Canonicum ignorat, sine quo est sicut Empiricus inter Medicos.*

Ex Iure Pontificio non solum adduco textus, qui faciunt ad confirmandam, ac solidandam sententiam à me electam, sed multos etiam hinc inde Canones expono, è quibus dubia moveri possunt pro opinione contraria. Illud interea sanctè tibi spondeo, Benevole Lector, nullam à me citari Legem, nullumque adduci Canonem, quem prius non ipse inspexerim, & studiosè examinaverim, nam hoc experientia doctus sum, multos in varijs libris sæpè citari textus, quos si deinde indagaveris, invenies, prorsus contrarium eos docere, & aliquando allegantur tales, quos in toto Iuris corpore, quacunque, & quantumcunque verses, nuspiam reperies. Idem tibi dico de Authoribus, quos, ut videre poteris, plurimos allego, sed ex his omnino nullum, quem non legerim; non contentus, quòd ab alijs quibusdam referantur, nisi fortè unum aliquem præ manibus ipse non habuerim; tunc enimverò id significo, à quodam allegetur. Magno quidem, fateor, stetit hoc mihi labore,

re,

PRÆFATIO AD LECTOREM

re, quem tamen lubens in me assumere volui, ut tuæ utilitati con-
lerem, possesque tutò habere fidem ijs, quæ à me dicuntur.

Porro si forsitan in hoc me reprehendas, minusque probaturus sis, quòd aliqua subinde parùm nitidè, nec eo, quem optares, Romanæ Eloquentiæ ornatu proposuerim, non multà excusatione utar, sed paucis tibi respondeo, hunc finem mihi neutiquam propositum fuisse, ut librum tibi exhiberem, qui eam sermonis elegantiam referret, ut ex illius lectione Latinus fieres; aliorum istud institutum est, præsertim verò ad Veteres, & primos conditores te remitto, ut ab ijs purum sermonem discas, relictis Phræcologis, quibus omnis cura in floribus est. Illi loquuntur, ut viri, isti cum pueris garriunt. Mihi, & qui in simili mecum seriatione versantur, istud satis est, ut Argumentum, quod tractatur, ab ijs, qui lecturi sunt, faciliè pecipiatur, & obscuritate careat; de verborum reliquo apparatu solliciti non sumus, modò non penitus inconcinne dicamus, & ea excludatur barbaries, quæ scholas aliquando inficit. Hoc quidem evitare plerunque studui; si nihilominus hinc inde quidpiam irrepsit, quod tibi minùs arrideat, cogita, etiam in quavis arte, & opificio voces aliquas reperiri, quas *terminos artis* vocant, quibus, ut sua sensa explicatiùs exponant, artifices uti solent; idem mihi hîc contigit. Accedit deinde istud quoque, quòd studiosè non rarò ipsissima Authorum verba, quibus vel hanc, vel illam sententiam proponunt, tibi afferre voluerim, quin aliquid in illis immutarem, ut tanto certius de eorundem mente tibi constare posset. Hæc sunt, quæ monere te volui, Benevole Lector: meum tu interim hunc qualemcunque laborem æqui, bonique consule, per quem non aliud, quàm tuum commodum quæsi-
vi. Si utilis tibi fuerit, gaudebo, quòd finem meum assecutus sim. Si errores aliquos deprehenderis, quod typographiæ, vel calami lapsu faciliè evenire potuit, hoc me solabitur, quòd Lectorem nactus sim, qui etiam in hoc se ostendet benevolum, ut eos vel ipse corrigat, vel non gravatè supporteret.

Vale!

ELENCHUS